

עפ"ת (חיפה) 38880-06-25 - מנאל מסארווה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 38880-06-25 - מנאל מסארווה נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 38880-06-25

עפ"ת (חיפה) 40179-06-25

עפ"ת (חיפה) 9897-06-25

מנאל מסארווה

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[02.07.2025]

כבוד השופט נתנאל בנישו

ע"י ב"כ עוה"ד רפיק עסלי

ע"י ב"כ עוה"ד שיר מושיב

פסק דין

בפניי שלושה ערעורים על שלוש החלטות שניתנו על ידי בית המשפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת ע' פלד)

בהמ"ש 8316-03-25 ובהמ"ש 8319-03-25 (15.05.2025) ובהמ"ש 8317-03-25 (21.04.2025)

ו-19.05.2025).

אציין תחילה כי מאחר שהערעורים עוסקים בשלושה דו"חות שונים שנרשמו לחובת אותה מערערת וכלל הטיעונים

שהושמעו לגבי דו"חות אלה זהים, אוחד הדיון בערעורים וגם פסק הדין יינתן במאוחד.

החלטות בית משפט קמא

לחובת המערערת נרשמו שלושה דו"חות שעניינם עבירות מהירות שבוצעו על ידי הרכב שבבעלותה ותועדו באמצעות

מצלמה אוטומטית.

דו"חות אלה נשלחו אל כתובתה הרשומה במשרד הפנים, בבאקה אל גרבייה.

לטענתה של המערערת, היא לא קיבלה את הדו"חות וגילתה על אודותם בתאריך מאוחר למועד האחרון להישפט

לגביהם.

בנסיבות אלה, פנתה לבית המשפט קמא, באמצעות בא כוחה, בבקשות להאריך את המועד להישפט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשות האמורות, בציינו כי לא מתקיימים התנאים להארכת מועד. בית המשפט ציין כי קיים אישור מסירה לפיו הדו"חות נמסרו "לידי הנמען הרשום" ואף מופיעה עליהם חתימת המקבל.

בית המשפט הוסיף כי טענת המערערת שלא קיבלה את הדו"חות היא טענה בעלמא, שלא גובתה בראייה כלשהי. נקבע כי בהעדר ראיה או אסמכתא שיש בה להטיל ספק בדבר המסירה, לא מתקיימת סיבה מוצדקת או נימוק ממשי המסבירים את האיחור בהגשת הבקשות להישפט.

על כך הוסיף בית המשפט קמא כי לא הוצגו בפניו נימוקים משכנעים לקיומו של עיוות דין או נימוק מיוחד אחר המצדיק להאריך את המועד להישפט. בית המשפט קבע כי גם הטענות בעניין זה נטענו באופן כללי, מבלי שצוין מי הם אותם משתמשים אחרים ברכב שביצעו את העבירות.

בית המשפט קמא אף דחה טענות שהושמעו ביחס לאכיפה באמצעות מצלמות א/3, שכן אלה אינן מקימות חשש לעיוות דין.

לבסוף, נקבע כי אין בעובדה שהמערערת עלולה להתחייב "באמצעי תיקון" כדי להצדיק הארכת מועד. הערעורים ותשובת המשיבה

בערעורים, מתרכז ב"כ המערערת בטענותיו בנוגע לאי קבלת הדו"חות על ידי מרשתו.

נטען כי לאחר שהמערערת גילתה שצברה לחובתה שלושה דו"חות שלא שולמו וצברו פיגורים, פנתה לדואר ישראל וקיבלה לעיונה שלושה אישורי מסירה. ברם, על אישורים אלה מופיעה כתובת כללית "באקה אל גרבייה". נטען כי מדובר בעיר שלמה, ולא ברור איך אותה המערערת, על פי הטענה.

מעבר לכך תוקף הסנגור את אמינות אישורי המסירה, בציינו כי אמנם שמה הפרטי של המערערת מופיע באישורים, לצד חתימה, אך אין מדובר בחתימתה של המערערת. בעניין זה, מוסיף הסנגור כי פרטי הפקיד שמסר לכאורה את דברי הדואר אינם מופיעים באישורים.

על בסיס האמור, אף מבקש ב"כ המערערת לדחות את טענת המשיבה שהייתה באפשרות המערערת להגיש תלונה על זיוף. לטעמו, בהעדר פרטים מזוהים כלשהם של פקיד הדואר, לא הייתה כל אפשרות להגיש תלונה כאמור.

לאור זאת, טוען ב"כ המערערת כי האישורים המדוברים הם אישור מסירה למראית עין בלבד, כשבפועל המערערת לא קיבלה את הדו"חות. ב"כ המערערת סבור על כן שהופרכה חזקת המסירה.

לנוכח טענות אלה, מבקש הסנגור לקבל את הערעורים ולאפשר למערערת את יומה בבית המשפט.

ב"כ המשיבה מבקשת לדחות את הערעורים, תוך שהיא סומכת את ידיה על החלטות בית משפט קמא, על נימוקיהן. התובעת טוענת שהבקשות להארכת מועד הוגשו בשיהיו רב, כאשר הדו"חות נמסרו כדין בתאריכים 04.10.2023 ו- 25.10.2023.

נטען עוד כי במקרה זה חזקת המסירה עומדת בעינה ואף מוצאת חיזוק בחתימת המערערת על האישורים. לדעת ב"כ המשיבה, משקיימת אינדיקציה ברורה לכך שהדו"חות נמסרו למערערת לא מתקיים עיוות דין ודין הערעורים להידחות. דיון והכרעה

כאמור, טענות הצדדים מתרכזות בשאלת הוכחת קבלת הדו"חות על ידי המערערת.

סוגיית מסירתם של זימונים למשפט בעבירות תעבורה מוסדרת בסעיפים 237-240 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"ח], תשמ"ב-1982.

סעיף 237 קובע את דרכי ההמצאה הכלליים של מסמכים בהליך פלילי. סעיף קטן (א)(2) קובע כי ניתן לשלוח מכתב רשום למענו של אדם עם אישור מסירה.

סעיף 239 מסמך את השר לקבוע בתקנות סדרי אישום והמצאת מסמכים בסטייה מההוראה האמורה. ואכן, תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת "חזקת מסירה", כדלקמן:

"בעבירות קנס רואים את ההודעה לתשלום קנס או את ההזמנה למשפט כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

החזקה האמורה מייטרת הוכחת המצאה כדין באמצעות אישור מסירה חתום. לפיה מסמך שנשלח בדואר רשום יראה כמסמך שהומצא כדין בתום 15 ימים מיום שליחתו.

בכך, סטה המחוקק באופן מפורש מההוראה הכללית הקבועה בסעיף 237 הנ"ל, לפיה המצאת מסמכים בהליך פלילי תעשה במשלוח מכתב רשום עם אישור מסירה.

על רקע הסטייה המפורשת האמורה, אין מנוס מהמסקנה כי המחוקק ביקש לייחד את המצאתם של דו"חות עליהם חלה תקנה 44' הנ"ל, תוך מתן משקל מוגבר לשיקולי יעילות ואכיפה על פני האינטרס שבהוכחה וודאית יותר של המסירה לנאשם (וראו באופן דומה בנוגע לסעיף 240 לחוק רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.10.2003), רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, (פורסם בנבו, 25.03.2018) וכן בנוגע לעבירות ברירת משפט באופן כללי רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.12.2011), וראו אף ערעור אזורי 3613/97 אזור נ' עיריית ירושלים (פורסם בנבו, 10.02.2002) בנוגע לחוקתיות התקנה).

לאור זאת, מתבקשת המסקנה הפרשנית הנוספת, כי אין לקבל ניסיונות הנעשים מעת לעת להחזיר מהדלת האחורית את חובת המצאת אישור מסירה חתום בהליכים הקשורים לדו"חות תעבורה עליהם חלה תקנה 44' א' כאמור. זאת ועוד, מן האמור לעיל יש אף לקבוע כי במצב החוקי הקיים, על מנת לעמוד בדרישות הדין, חובת המאשימה להוכיח כי דו"ח נשלח בדואר רשום לכתובת הרשומה של הנמען, ואין מקום להתנות על כך תנאים נוספים, דוגמת הבאת ראיות לביצוע המסירה בפועל, איך התבצעה, על ידי מי ובאלו נסיבות במדויק (ראו עניין סאלם הנ"ל בפסקאות 34-35 וע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 04.09.2007)).

ודוק, משמעות קביעתי דלעיל אינה כי בכל מקרה בו קיימת הוכחה שדבר הדואר נשלח בדואר רשום יידחו באופן אוטומטי טענות בדבר אי קבלתו. כל שנקבע הוא כי, על פי תקנה 44' הנ"ל, הנטל להוכחת אי המסירה רובץ על כתפי נמען הדואר, והוא נדרש להוכיח לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

הדברים האמורים לעיל רלוונטיים אך בצורה עקיפה לענייננו, כאשר במקרים דן קיימים אישורי מסירה כאמור. אישורי המסירה אף מגובים במכתבי דואר ישראל המפרטים מתי נמסרו הדו"חות (מכתבים מיום 02.02.2025).

לא זו בלבד, אלא שעל אישורי המסירה מתנוססת חתימה אשר אין סיבה להניח שאינה של המערערת. בעניין זה הצדק עם בית המשפט קמא כי לא הונחה בפניו כל ראיה היכולה לתמוך בטענה שהחתימה המדוברת זויפה ואינה של המערערת.

במצב דברים זה, אין לקבל את טענות ב"כ המערערת שפורטו לעיל.

העובדה ששמו של פקיד הדואר שמסר את האישורים אינו מופיע על גבי האישור אינה מהווה פגם הנוטל את תוקפו של אותו אישור, למצער על רקע חתימתה של המערערת.

בדומה, באשר לעובדה כי הכתובת המופיעה על הדו"ח היא כתובת כללית. ואכן, אם הייתה מצוינת רק כתובת כללית דוגמת "באקה אל גרבייה" ודבר הדואר היה מוחזר כ"לא נדרש" או "מען לא ידוע", ייתכן שהיה מקום לקבל את הערעורים, ולו למען הזהירות (ראו והשוו ע"פ ת"ח"י) 27203-02-19 פודה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.02.2019)). אולם, אין זה המקרה בענייננו, כאשר קיימת חתימה על אישור המסירה כאמור.

לנוכח האמור, בדין קבע בית המשפט קמא כי הבקשות להארכת מועד הוגשו בשיהוי ניכר וללא עילה המצדיקה את קבלתן (בעניין השיהוי ראו לדוגמה רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.10.2014)).

בהתאם לאמור, אני דוחה את הערעורים.

מזכירות בית המשפט תוודא את קבלת פסק דין זה על ידי הצדדים.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ה, 02 יולי 2025, בהעדר הצדדים.